
II.

О спри!

Изъ сълзитѣ на болната тжга

Възлитатъ бисерни лучи —

Прѣчупватъ нѣжна плътъ,

Усмihnати, надничатъ въ твоитѣ очи,

И въ висини възлитатъ . . .

О спри! —

Не сж ли тѣ отъ щастието мъртво

Пробудени, да възвѣстятъ

На късна пролѣтъ нѣжний лѣхъ? . . .

Да възкресятъ

На щастието късно мъртвитѣ цвѣтя?